

[Holmberg.]

til de samme rutebiler, diesel- og benzindrevne — måske med nogle få kroners forskel, men det er uden betydning. Jeg vil ikke undlade at sige, at det, der nu bliver vedtaget, kan vi ikke være bekendt. Vi, der har fulgt sagen fra første til sidste møde, drager den konklusion, at der egentlig er flertal for vore tanker, men en enkelt mand i denne sal, den højtærede finansminister, er principielt modstander af nedsættelse af vægtafgiften, og da de små partier, retsforbundet og det radikale venstre, har bøjet sig for ministeren, får vi nu en nedsættelse af rutebilernes alt for høje beskatning, som sker på en så kluntet måde, at vort parti må afholde sig fra at stemme.

Ninn-Hansen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Adolph Sørensen, ikke kan være til stede, vil jeg gøre et par bemærkninger inden afstemningen om dette lovforslag.

Hensigten med lovforslaget er jo at nedsætte rutebilernes afgifter. Det har vi sympati for; vi mener, det er rigtigt at gøre det. Det har på mange måder vist sig, at de nuværende afgifter er for høje, og at de ikke er holdbare, men alligevel mener vi ikke fra konservativ side at kunne stemme for det lovforslag, som flertallet ønsker vedtaget. For det første kan vi ikke acceptere den fremgangsmåde, der er anvendt; vi betragter den som kunstig og principielt forkert. Staten bør ikke opkræve mere, end hvad der er rimeligt og holdbart; og at det ikke er rimeligt og holdbart at opkræve de gældende afgifter, erkender man derved, at man ser sig nødsaget til at vedtage en lov, hvorefter der gives refusion for disse afgifter. For det andet betragter vi dette lovforslag som et grelt eksempel på en lovgivning, hvis direkte følge er en udvidet administration, og for det tredje mener vi ikke, at folketinget kan være bekendt at lægge navn til en lov, der er formuleret på en sådan måde. Den snart berømte sætning i § 1, stk. 2: „Klapsæder betragtes altid som ståpladser“, pynter i hvert fald ikke på folketingets lovgivningsvirksomhed.

Af disse grunde kan vi ikke medvirke til at gennemføre lovforslaget. Vi beklager, at vort forsøg, som vor ordfører ved anden behandling motiverede, på at opnå det

ganske enkle at få nedsat vægtafgiften ikke kunne gennemføres. Vi mener, at vi gjorde det så let som muligt for regeringen ved at acceptere og holde os til det beløb, som finansministeren havde foreslået, selv om vi ønskede en større nedsættelse. Hvis man havde fulgt vort forslag, kunne man have opnået en fornuftig ordning, og vi troede egentlig, at det var det, der var formålet, og at det ikke var et spørgsmål om regeringens prestige, der skulle være afgørende — men prestigehensynet blev altså det afgørende. Lovbestemmelser som disse vil mange mennesker opfatte som noget i retning af makværk — om de med rette kan betegnes således, skal jeg ikke komme ind på; men således mener jeg mange vil opfatte dem. Vi vil derfor ikke være med til dette; vi kan ikke tage ansvaret for den udformning, lovforslaget har fået, og må opfordre tingets ærede medlemmer til at sige: stemmer ikke.

Gøting: Det har været min opfattelse, at dette lovforslag om refusion for rutebilernes vægtafgift skulle kunne hjælpe de vanskeligt stillede busruter. Jeg har også haft den opfattelse, at finansministerens oprindelige forslag ikke var så godt som det ændringsforslag, der forelå fra mindretallet, og som indeholdt bestemmelser om procentvise nedsættelser i afgiften, men jeg vil yderligere hævde, at det resultat, som flertallet i udvalget er kommet til med en refusion på 44 kr. for hver siddeplads og 18 kr. for hver ståplads, er en tak bedre. Skattebyrden er i øjeblikket ulige fordelt på de forskellige ruter, og hvis vi derfor ville gennemføre en procentuel lettelse i afgiften, ville rutebilernes skattebyrde stadig være skævt fordelt. Efter flertallets forslag bliver dette forhold rettet op, så vi kan hjælpe de vanskeligt stillede ruter betydelig bedre.

Jeg kan i og for sig kun glæde mig over, at oppositionen antog mit forslag som sit, men jeg må også beklage, at oppositionen ikke gik med til udvalgsflertallets løsning, som jeg finder bedre. Der er ikke tale om tilskud i egentlig forstand, idet det i § 3, stk. 1, bestemmes, at refusionsbeløbet ikke kan overstige den betalte vægtafgift. Det er derfor efter min bedste overbevisning, at jeg stadig væk vil anbefale at stemme for flertallets formulering, hvorefter skattebyrden